

```
10 REM *** WELCOME SCREEN ***
20 POKE 53281,0:POKE 53280,3
30 PRINT "(CLR)(WHT)(12 CSR DWN)"
40 PRINT "(7 SPACES)THE IMPOSSIBLE FORTRESS"
50 PRINT "(7 SPACES)A GAME BY WILL MARVIN"
60 PRINT "(9 SPACES)AND MARY ZELINSKY"
70 PRINT "(2 CSR DWN)"
80 PRINT "(7 SPACES)(C)1987 RADICAL PLANET"
90 GOSUB 4000
95 GOSUB 4500
J■
```

Mijn moeder was ervan overtuigd dat ik jong zou sterven. In het voorjaar van 1987, slechts een paar weken na mijn veertiende verjaardag, begon ze in de nachtploeg bij Food World omdat ze dan één dollar per uur meer verdiende. Ik sliep alleen in een leeg huis, terwijl mijn moeder achter de kassa in de supermarkt zat en zich druk maakte over alle akelige dingen die er met mij konden gebeuren: stel dat ik stikte in een kipnugget? Uitgleed in de douche? Vergat het gas uit te draaien en het huis explodeerde en afbrandde? Ze belde elke avond om tien uur om te checken of ik mijn huiswerk af had en de voordeur op het nachtslot had gedaan en soms liet ze me dan ook – voor de zekerheid – de rookmelders testen.

Ik vond het natuurlijk geweldig dat ze 's nachts werkte – niemand in mijn klas had zoveel geluk. Mijn vrienden Alf en Clark kwamen elke avond langs om mijn nieuwe vrijheid te vieren. We keken urenlang tv, maakten liters milkshakes, propden ons vol met Pop-Tarts en pizzabroodjes totdat we er misselijk van waren, hielden marathonsessies risk en monopoly, die dagenlang duurden en altijd eindigden doordat een woedende verliezer het bord van de tafel kieperde. We ruzieden over muziek en films, hadden felle discussies over wie er in een vechtpartij zou winnen: Rocky Balboa of Freddy Krueger, Bruce Springsteen of Billy Joel, Magnum P.I., T.J. Hooker of MacGyver? Het was alsof we elke avond een slaapfeest hadden, en ik weet nog dat ik dacht dat het leven altijd zo leuk zou blijven. Maar toen stonden er naaktfoto's van Vanna White in de *Playboy*, de assistente bij het *Rad van Fortuin*, werd ik smoorverliefd op haar en veranderde alles.

Alf ontdekte het als eerste, en hij sprintte de hele weg van Zelinsky's krantenwinkel naar mijn huis om ons het grote nieuws te vertellen. Clark en ik zaten op de bank in de woonkamer naar de Countdown Top 20 op MTV te kijken toen hij kwam binnenstormen.

'Ze staat in haar blote kont op de cover!' barstte hij hijgend uit.

'Wie?' vroeg Clark. 'Welke cover?'

Alf liet zich op de vloer vallen en greep buiten adem naar zijn zij. 'Vanna White! Op de *Playboy*! In haar blote kont! Ik heb het net gezien!'

Dat was buitengewoon nieuws. *Rad van Fortuin* was een van de populairste televisieprogramma's en Vanna White was de trots van Amerika: een gewoon meisje uit een klein dorp, Myrtle Beach, dat razendsnel rijk en beroemd was geworden als de liefvallige assistente die de letterbordjes omdraaide bij het woordspel. In de roddelbladen was het al aangekondigd dat ze in de *Playboy* zou staan: de GESCHOKTE EN VERNEDERDE VANNA beweerde dat de

NAAKTFOTO's jaren eerder waren gemaakt en zeker niet bedoeld waren voor de *Playboy*. Ze had een rechtszaak aangespannen om de publicatie ervan te stoppen en een boete van 5,2 miljoen geëist, maar nu – na maanden van speculatie en geroddel – stond het tijdschrift dan eindelijk in de rekken.

‘Ik heb nog nooit zoiets ongelooflijks gezien,’ ging Alf verder. Hij klom op een stoel en deed Vanna's coverpose na. ‘Ze zit in een vensterbank, zo. En ze leunt naar buiten, om te kijken wat voor weer het is of zo. In haar blote kont!’

‘Ik geloof er niks van!’ zei Clark.

We woonden alle drie in dezelfde straat en in de loop van de tijd waren we erachter gekomen dat Alf meestal overdreef. Bijvoorbeeld die keer dat hij beweerde dat John Lennon was vermoord met een machinegeweer. Boven op het Empire State Building.

‘Ik zweer het op het leven van mijn moeder,’ zei Alf en hij stak zijn hand omhoog. ‘Als ik lieg, mag ze overreden worden door een tractor.’

Clark rukte zijn arm omlaag. ‘Zulke dingen moet je niet zeggen,’ zei hij. ‘Je moeder heeft geluk dat ze niet dood is.’

‘Nou, jóúw moeder is zo dom dat ze op de tv gaat zitten om naar de bank te kijken,’ snauwde Alf.

‘Mijn moeder?’ vroeg Clark. ‘Wat heeft mijn moeder hier nou mee te maken?’

Alf praatte gewoon door: ‘Je moeder is zo dik dat ze in haar eentje groeps-korting in het openbaar vervoer krijgt.’ Hij had een encyclopedische kennis van grappen over ‘je moeder’ en liet die bij het minste of geringste op je los. ‘Je moeder is zo lelijk dat de buren bij je inbreken om de gordijnen dicht...’

Clark gooide een kussen door de kamer, dat Alf recht in zijn gezicht trof. Alf smet het woedend en twee keer zo hard terug. Clark raakte hij niet, maar hij gooide wel mijn glas Pepsi om. De cola klotste bruisend op de vloerbedekking.

‘Shit!’ riep Alf en hij krabbelde haastig overeind om de boel op te ruimen. ‘Sorry, Billy.’

‘Maakt niet uit,’ zei ik. ‘Pak maar wat keukenrol.’ Het had geen zin om er problemen over te maken. Ik zou Alf en Clark toch niet dumpen voor andere, minder onbehouden vrienden. Negen maanden daarvoor waren we alle drie begonnen in de bovenbouw en we hadden toegekeken toen onze klasgenoten allerlei sportclubjes en studiegroepjes opzetten. Op de een of andere manier bleven wij een beetje om alles en iedereen heen cirkelen en pasten we nergens echt bij.

Ik was de langste van de klas, maar helaas niet op de goede manier lang: met mijn stakerige armen en benen bewoog ik net zo slungelig als een babygiraf, in afwachting van het moment waarop mijn lijf steviger zou worden. Alf was kleiner, dikker, zweette veel en was bovendien ‘gezegend’ met dezelfde naam als de populairste alien op de televisie: een pop van nog geen meter, met zijn eigen komische serie. Hun gelijkenis was bijna angstaanjagend: beide Alfs hadden de bouw van een trol, een enorme neus, kraaloogetjes en slonzig bruin haar. Zelfs de leraren graptten erover dat ze wel een tweeling leken.

Maar ondanks al onze gebreken beseften Alf en ik heel goed dat we beter af waren dan Clark, hoewel die elke ochtend als een hunk uit *TigerBeat*, het populaire meidenmagazine, zijn bed uit rolde. Hij was lang, gespierd, had golvend blond haar, diepblauwe ogen en een huid zonder één smetje. In het winkelcentrum staarden de meisjes met open mond naar hem als ze hem in het oog kregen, alsof hij River Phoenix of Kiefer Sutherland was, totdat ze dichtbij genoeg waren om de Klauw te zien, waarna ze snel wegkeken. Door een bizarre aangeboren misvorming waren de vingers van Clarks linkerhand met elkaar verkleefd tot een roze krabachtige tang die vrijwel nergens voor te gebruiken was – hij kon hem openen en sluiten, maar hij was niet sterk genoeg om er iets groters of

zwaarders dan een tijdschrift mee op te pakken. Clark bezwoer ons dat hij zodra hij achttien was op zoek zou gaan naar een dokter die het ding wilde amputeren, ook al kostte dat een miljoen. Tot die tijd ging hij onopvallend, met gebogen hoofd en met de Klauw in zijn zak verstoppt, door het leven. We wisten dat Clark gedoemd was tot een celibatair leven, dat hij nooit een vriendinnetje van vlees en bloed zou kunnen krijgen, dus had hij de Vanna White-*Playboy* het hardst nodig van ons allemaal.

‘Is ze de centerfold?’ vroeg hij.

‘Weet ik niet,’ zei Alf. ‘Zelinsky heeft hem in een rek achter de kassa gezet. Naast de sigaretten. Ik kon er niet in de buurt komen.’

‘Je hebt hem niet gekocht?’ vroeg ik.

Alf snoof. ‘Ja hoor, ik ben gewoon naar Zelinsky toe gelopen en heb hem om een *Playboy* gevraagd. En een sixpack bier. En een haspijp, waarom ook niet? Ben je gek geworden?’

We wisten alle drie dat een *Playboy* kopen onmogelijk was. Het was al moeilijk om rockmuziek te bemachtigen, met Jerry Falwell die waarschuwde voor de duivelse invloeden ervan en Tipper Gore die de ouders attendeerde op bepaalde teksten. Geen enkele winkelier in Amerika zou het in zijn hoofd halen een *Playboy* te verkopen aan een jongen van veertien.

‘Howard Stern zegt dat de foto’s ongelooflijk zijn,’ zei Clark. ‘Hij zei dat je allebei haar tieten superclose-up ziet. Tepels, melkhuis, alles.’

‘Melkhuis?’ vroeg ik.

‘Buis, met een b,’ verbeterde Clark.

‘Die rode ringen om de tepels,’ legde Alf uit.

Clark schudde zijn hoofd. ‘Dat is de tepelhof, sukkel. De melkbuis is het holle deel van de tepel. Waar de melk eruit spuit.’

‘Tepels zijn helemaal niet hol,’ zei Alf.

‘Echt wel,’ zei Clark. ‘Daarom zijn ze gevoelig.’

Alf rukte zijn t-shirt omhoog en onthulde daarmee zijn kwab-

bigge buik en borstkas. ‘Hoe zit het dan met de mijne? Zijn mijn tepels hol?’

Clark schermde zijn ogen af. ‘Doe weg. Alsjeblieft.’

‘Ik heb geen holle tepels,’ hield Alf vol.

Alf en Clark probeerden elkaar altijd de loef af te steken wat hun kennis over meisjes betrof. Alf wist het beter vond hij, omdat hij drie oudere zussen had. Clark haalde al zijn informatie uit de *ABZ of LOVE*, een raar Deens sekshandboek dat hij in de ondergoedla van zijn vader had gevonden. Ik deed niet mee aan hun competitie. Het enige wat ik wist was dat ik niks wist.

Uiteindelijk werd het halfacht – tijd voor het *Rad van Fortuin*. Alf en Clark waren nog steeds aan het bekvechten over melkbuisen, dus zette ik de tv op zijn hardst. We hadden het huis toch voor onszelf, dus konden we zoveel herrie maken als we wilden.

‘Welkom bij het *Rad van Fortuin*, het spraakmakende rad dat iedereen vijf dagen per week boeit! Onze kandidaten gaan strijden om een schat aan prijzen, met een waarde van vijftigduizend dollar!’ Elke aflevering begon met de stem van Charlie O’Donnell, die de grootste kostbaarheden van die avond aankondigde: ‘Een reis om de wereld, een fantastisch Zwitsers horloge, en een gloednieuwe jacuzzi! Allemaal prijzen die vanavond op u liggen te wachten bij het *Rad van Fortuin*!’

De camera gleed over de koffers, kajuitjachten en keukenmachines. Alles werd getoond door de grootste prijs van allemaal: Vanna White zelf, een meter zevenenzestig, iets meer dan zevenenvijftig kilo en gehuld in een bontjas van chinchilla van twaalfduizend dollar.

Alf en Clark stopten met hun geruzie en we concentreerden ons allemaal op het scherm. Vanna was, zonder enige twijfel, de mooiste vrouw van Amerika. Natuurlijk viel daar wel iets op af te dingen, bijvoorbeeld dat Michelle Pfeiffer mooiere ogen had, Kathleen Turner mooiere benen of Heather Locklear een mooier lijf, maar

Vanna werd aanbeden omdat ze het type 'buurmeisje' was, met een puurheid en onschuld waardoor ze boven de rest uitstak.

Clark schoof dichterbij me toe en tikte met de Klauw op mijn knie. 'Ik ga morgen bij Zelinsky langs,' zei hij, 'ik wil die cover met eigen ogen zien.'

'Ik ga mee,' zei ik, zonder mijn blik ook maar een moment af te wenden van het scherm.

2

```
200 REM *** ESTABLISHING DIFFICULTY ***
210 PRINT "{CLR}{15 CSR DWN}"
220 PRINT "SELECT SKILL LEVEL"
230 PRINT "EASY-1 NORMAL-2 EXTREME-3"
240 INPUT "YOUR CHOICE? ";SL
250 IF SL<1 OR >3 THEN GOTO 200
260 IF SL=1 THEN PK=10
270 IF SL=2 THEN PK=15
280 IF SL=3 THEN PK=20
290 RETURN
J■
```

We woonden in Wetbridge, een kilometer of acht ten westen van Staten Island, in een regio die door komieken ‘de oksel van New Jersey’ was gedoopt. Wetbridge had fabrieken, olieraffinaderijen, vervuilde rivieren, verkeersopstoppingen, overvolle eengezinswoningen en een keur aan katholieke kerken. Als je iets wilde kopen moest je naar het ‘centrum’ – twee straten bij het station, met winkels voor het hele gezin: een fietsenwinkel, een dierenwinkel, een reisbureau en een stuk of zes kledingwinkels, die in de jaren vijftig en zestig hadden gefloreerd, maar nu, in 1987, langzaam maar zeker bezig waren ten onder te gaan, doodgedrukt door de concurrentie van alle nieuwe winkelcentra. Ik kon er meestal ge-

woon met mijn fiets over het trottoir racen, omdat er toch niemand liep te winkelen.

Zelinsky's Typemachines en Kantoorartikelen, een winkel van twee verdiepingen tegenover het station, met in de etalage allerlei antieke typemachines, was de enige plek in ons stadje waar de *Playboy* werd verkocht. Op het zonneschermbord boven de deur stond: HANDMATIG * ELEKTRISCH * LINT * REPARATIE, maar het grootste deel van Zelinsky's omzet kwam van de verkoop voor in de winkel van kranten, sigaretten en koffie aan de forenzen die zich naar de ochtendtreinen haastten.

We lieten onze fietsen op het trottoir vallen, en Clark ging naar binnen om te kijken of Alfs verhaal op waarheid berustte. Even later kwam hij naar buiten met een rood gezicht en een wazige blik in zijn ogen.

'Heb je hem zien staan?' vroeg ik. 'Gaat het?'

Clark knikte. 'In een rek achter de kassa. Precies zoals hij zei.'

'En haar blote kont staat op de cover,' vulde Alf aan.

'En haar blote kont staat op de cover,' herhaalde Clark.

We gingen op een bankje zitten om onze strategie te bespreken. Het was halfvier 's middags en lekker weer, de warmste dag van het jaar tot dan toe: het was bijna zomer.

'Ik heb het al helemaal uitgedacht,' zei Alf. Hij keek even om zich heen om te checken of de kust veilig was. 'We huren iemand in om hem te kopen.'

'We huren iemand in?'

'Het tijdschrift kost vier dollar en we hebben drie exemplaren nodig. Dus dat is twaalf dollar totaal. Maar wij bieden iemand twintig dollar om ze te kopen! Wij krijgen de *Playboy*, en hij heeft acht dollar winst. Alleen maar voor het kopen van tijdschriften.'

Alf zei het op een toon alsof het een fantastisch idee was, alsof hij een plan had uitgebroed om goud uit Fort Knox te stelen. Maar Clark en ik keken de straat af en zagen alleen maar moeders met

kinderwagens en een stelletje bejaarden dat op de bus stond te wachten.

‘Geen mens hier die dat voor ons gaat doen,’ zei ik.

‘Nee, niemand van déze mensen,’ reageerde Alf. ‘We moeten gewoon geduld hebben tot de juiste persoon voorbijkomt. Operatie-Vanna draait om geduld.’

Alf was de mastermind achter onze meeste acties, zoals Operatie-Big Gulp (waarbij we muziekcassettes stalen met behulp van grote kartonnen Big Gulp-bekers uit de 7-Eleven-supermarkt) en Operatie-Legerdump (waarbij we een toilet op school opbliezen met rotjes). Hij vond het geweldig om de regels aan zijn laars te lappen en iets te doen wat verboden was. En als hij eenmaal iets in zijn hoofd had, kon hij daar wekenlang in volharden. Totdat hij zijn doel had bereikt. Volgens mijn moeder was het slechts een kwestie van tijd voordat Alf in de gevangenis zou belanden of doodging.

We zaten op elkaar gepropt op ons bankje, keken naar het verkeer dat over Market Street reed en namen elke voetganger van top tot teen op. We hadden een man nodig, daar waren we het over eens, en dat was ook het probleem: er liepen om halfvier ’s middags geen mannen rond in Wetbridge. Die zaten allemaal op hun werk. En elke keer als er toch eentje voorbijkwam, bedachten we wel weer een reden om hem niet geschikt te vinden.

‘Die ziet er te jong uit.’

‘Die is te oud.’

‘Die ziet er te onbetrouwbaar uit.’

‘Die lijkt wel een undercoverpriester.’

Dat was Alf weer – hij kwam uit een katholiek gezin en waar-schuwde ons altijd voor undercoverpriesters – geestelijken in gewone burgerkleding die door Wetbridge patrouilleerden op zoek naar herrieschoppers. Clark en ik vonden dat gelul, er was nergens iets te vinden over die undercoverpriesters van hem, niet in het woordenboek, niet in de encyclopedie en in geen enkel ander boek

uit de bibliotheek. Maar Alf hield vol dat dat juist opzettelijk zo was zodat het geheim bleef; hij beweerde dat ze een onopvallend leven in de anonimiteit moesten leiden, dat ze strikte orders van het Vaticaan hadden.

We zaten ruim een uur op dat bankje en Clark begon ongeduldig te worden. ‘Dit is hopeloos,’ zei hij. ‘Kom, laten we naar Video City gaan. Dan huren we *Kramer vs. Kramer*.’

‘Niet wéér,’ riep Alf uit.

‘Beter dan hier de hele middag zitten,’ zei Clark.

Video City controleerde altijd je ID en weigerde films voor achttien jaar en ouder uit te lenen als je jonger was. Maar Clark had hun hele voorraad films voor twaalf jaar en ouder gecheckt op blootscènes en het was gewoonweg schokkend hoeveel vrouwelijk naakt voorkwam in films als *Barry Lyndon*, *Barbarella* en *Swamp Thing*. Maar de beste blootscène zat in *Kramer vs. Kramer*, die in 1979 de Oscar voor Beste Film had gewonnen, met Dustin Hoffman en Meryl Streep. Het verhaal – iets over een echtpaar dat gaat scheiden – was verschrikkelijk saai en we spoelden de band altijd meteen door naar vierenveertig minuten, wanneer Dustin Hoffmans onenightstand uit bed stapt om naar de badkamer te gaan. Wat volgt zijn drieënvijftig verbijsterende seconden van volledige naaktheid, gefilmd vanuit diverse hoeken! We hadden de film al een keer of tien gehoord, maar er nooit meer dan een minuut van gezien.

‘Ik heb het gehad met *Kramer vs. Kramer*,’ zei Alf.

‘Ik heb het gehad met op dit bankje zitten,’ zei Clark. ‘Niemand hier gaat ons helpen. Operatie-Vanna werkt niet.’

‘Het wordt al drukker,’ merkte ik op. ‘Laten we nog even blijven.’

Aan het eind van de middag kwam er elk kwartier een trein aan die tientallen mannelijke passagiers van de juiste leeftijd uitbraakte, de meesten met een overjas over de arm en een aktetas in de hand. Als ze het station uit liepen, kwamen ze langs Zelinsky en er gingen er altijd wel een paar de winkel in om sigaretten of krasloten

te kopen. Maar wij lieten ze gewoon voorbijlopen. Ze zagen er allemaal te keurig uit.

‘Misschien moeten we het inderdaad maar voor gezien houden,’ zei ik.

‘Ja,’ zei Clark.

Maar Alf wees naar de overkant van de straat. ‘Daar,’ zei hij. ‘Díé!’

Tussen de menigte van mannen met pakken en stropdassen liep een jonge vent met een afgeknipte spijkerbroek, een rood hemd en een Ray-Ban-zonnebril op. Ik had het gevoel dat ik hem ergens van kende; misschien had ik hem wel eens gezien bij het groepje dat altijd rondhing op de parkeerplaats voor Wetbridge Dranken. Hij had net zulk haar als Billy Idol: gebleekt, met rechtopstaande plukken.

‘Hij ziet er... louche uit,’ zei ik.

‘Louche is goed,’ zei Clark. ‘Dat willen we juist!’

‘Sorry, meneer,’ riep Alf.

Hij reageerde direct, alsof veertienjarige jongens doorlopend om zijn aandacht vroegen. Zijn spiegelende glazen maakten het onmogelijk om de uitdrukking in zijn ogen te zien, maar hij glimlachte in elk geval.

‘Wat kan ik voor jullie betekenen, jongens?’

Alf stak de twintig dollar naar hem uit. ‘Kunt u een paar *Playboys* voor ons kopen?’

Zijn glimlach verbreedde zich. ‘Vanna White!’ zei hij knikkend. ‘Ik heb erover gehoord, ja, over die foto’s.’

‘Drie *Playboys* is twaalf dollar,’ zei Alf. ‘De rest is voor jou.’

‘Shit, man, je hoeft me niet te betalen. Zoiets doe ik gratis!’

We keken hem ongelovig aan.

‘Echt?’ vroeg Alf.

‘Tuurlijk, ik kom hiervandaan. Ik heet Jack Camaro trouwens, Camaro, net als de auto.’ Hij schudde ons alle drie de hand alsof we

oude vrienden waren. 'Ik ben blij dat ik jullie kan helpen. Nog iets anders nodig? De *Penthouse*? Sigaretten? Misschien wat biertjes?'

Alf telde twaalf dollar uit in zijn hand. 'Alleen drie *Playboys*,' zei hij.

'Geweldig,' zei ik. 'Hartstikke bedankt.'

'Drie *Playboys*,' herhaalde Jack Camaro. 'Geen probleem. Blijf hier wachten.'

Hij stapte Zelinsky binnen, en wij keken hem bijna met open mond na. Het was alsof we een tovenaar hadden opgeroepen die al onze wensen zou vervullen.

Even later kwam Jack met onze twaalf dollar nog in zijn hand geklemd de winkel weer uit. 'Ik had net een fantastisch idee,' zei hij. 'Weten jullie wel zeker dat je aan drie exemplaren genoeg hebt?'

'Drie is zat,' zei ik.

'Ieder één,' zei Alf.

'Luister even,' zei Jack Camaro. 'Ik wed dat het bij jullie op school stikt van de stiekeme rukkens die die foto's willen zien. Dus als ik een paar extra *Playboys* koop, kunnen jullie daarvoor vragen wat je wilt!'

We beseften alle drie hoe briljant zijn voorstel was en begonnen allemaal tegelijk te praten. De meeste jongens uit de klas zouden maar al te graag tien, vijftien of zelfs twintig dollar overhebben voor hun eigen Vanna White-foto's. Jack Camaro opperde dat we voor de rest 'uitleenexemplaren' konden aanschaffen, voor bijvoorbeeld twee dollar per avond, net zoiets als Video City deed met films.

'Je bent een genie!' riep Clark uit.

Jack Camaro haalde zijn schouders op. 'Ik ben een entrepreneur: altijd op zoek naar kansen. Dit is een kwestie van wat je noemt vraag en aanbod.'

We groeven diep in onze zakken en legden de rest van ons geld

bij elkaar – nog eens achtentwintig dollar. Jack Camaro zou tien *Playboys* kopen voor een totaal van veertig dollar, maar we stonden erop dat hij als beloning één exemplaar voor zichzelf hield.

‘Dat is veel te veel,’ zei hij.

‘Dat is wel het minste wat we kunnen doen,’ hield Alf vol.

Camaro ging met ons geld de winkel binnen en wij keerden terug naar ons bankje. Plotseling leek onze toekomst gevuld met kansen en mogelijkheden. Met de hulp van Jack Camaro konden we allemaal entrepreneur worden.

‘En een fortuin verdienen!’ riep Alf uit.

‘Rustig aan,’ maande Clark hem, ‘laten we nou niet over onze toeren raken.’ Hij beweerde dat we verstandig moesten zijn en de winst in nog meer tijdschriften moesten investeren – niet alleen in de *Playboy*, maar ook in de *Penthouse*, de *Hustler*, *Gallery* en *Oui*. ‘Dan hebben we het over honderden tijdschriften! Als we genoeg voorraad hebben, zijn de mogelijkheden onbegrensd!’

Alf verkondigde dat hij dan een Ford Mustang ging kopen, Clark zei dat hij dan de operatie zou betalen om de Klauw te laten verwijderen en ik zou mijn moeder helpen met het betalen van de rekeningen zodat ze zich niet de hele tijd zorgen hoefde te maken.

Onze dromen duurden een minuut of zes, zeven.

‘Het duurt wel lang,’ merkte Clark uiteindelijk op.

‘Het is spitsuur,’ zei Alf. ‘Dan is het druk in de winkel.’

Maar ik had de deur de hele tijd in de gaten gehouden en er was niemand de winkel in of uit gegaan.

‘Misschien is hij een undercoverpriester,’ opperde ik. ‘Misschien zijn Zelinsky en hij nu het Vaticaan aan het bellen.’

Alf richtte zich boos tegen mij: ‘Zulke dingen gebeuren echt, Billy! Je hoort er nooit iets over omdat undercoverpriesters geen publiciteit willen, maar ze gebeuren echt!’

‘Rustig aan,’ zei Clark kalm.

We telden met ‘één Mississippi, twee Mississippi, drie Missis-

sippi' tot honderd en toen stuurden we Clark naar binnen om poolshoogte te nemen. Hij moest eerst beloven dat hij niets zou zeggen of doen wat het plan in de war kon schoppen. Hij zou alleen kijken wat Jack Camaro aan het doen was en meteen terugkomen. Hij verdween door de deur. Alf en ik bleven roerloos zitten wachten. De secondewijzer op mijn Swatch tikte een volle minuut af, en nog een en nog een. We bewogen niet. We staarden naar de deur, in afwachting van Clarks terugkeer.

'Er is iets mis,' zei Alf.

'Er is zeker iets mis,' zei Clark.

Plotseling stond hij achter ons, als een Doug Henning of David Copperfield die uit een afgesloten kist was ontsnapt.

Alf draaide zich met een ruk om. 'Wat verdomme? Hoe ben je...'

'Er is een achterdeur, stomkop. Je kunt achter de winkel parkeren.'

'En waar is Jack Camaro?' vroeg ik.

Mijn vraag bleef in de lucht hangen terwijl de waarheid langzaam tot ons doordrong. Jack Camaro was allang weg en veertig dollar rijker. Onze dromen over winsten en entrepreneurschap waren door het toilet gespoeld. Met zijn drieën hadden we nog precies één dollar tweeënvijftig over, net voldoende om een video te huren.

'*Kramer vs. Kramer?*' vroeg Clark.

We sjokten weg naar Video City.